

Arrest

nr. 130 060 van 24 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 12 september 2014 tot teruggrijping (bijlage 11), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. KASONGO, die loco advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker komt op 22 september 2008 België binnen, voorzien van een Schengenvisum.

Op 21 oktober 2008 wordt de verzoeker tot een tijdelijk verblijf in het Rijk gemachtigd, dit als student en op grond van de artikelen 58 tot en met 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 16 december 2008 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (A-kaart) geldig tot 31 oktober 2009.

Ook in de jaren nadien ontvangt de verzoeker telkens een A-kaart voor de duur van het lopende academiejaar.

Op 12 september 2014 wordt de verzoeker door de grensinspectie op de luchthaven te Zaventem staande gehouden, komende uit Casablanca, Marokko. De verzoeker is op dat moment in het bezit van een geldig nationaal Marokkaans paspoort en een Belgische verblijfstitel, type elektronische A-kaart, geldig tot 31 oktober 2014.

Op 12 september 2014 wordt de verzoeker in kennis gesteld van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) tot teruggedrijving (bijlage 11). Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Op 12 sep. 2014 om 13.15 uur, aan de grensdoorlaatpost ZAVENTEM werd door ondergetekende (...)

de heer / mevrouw :

naam (...) voornaam (...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Marokko wonende te /

houder van het document nationaal paspoort nummer (...)

afgeleverd te Consulat du Maroc a Liege op: 17.07.2013

afkomstig uit Casablanca met de vlucht JAf4736, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

C. Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1^o2^o) Betrokkene verklaart naar België te reizen om hier te studeren. Hij is in het bezit van een Marokkaans paspoort en een gesupprimeerd verblijfstitel. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum type D noch voor binnenkomst noch voor vestiging.”

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt de verzoeker dat de procedure voor de Raad in de Franse taal wordt gevoerd.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de

akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd worden, zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, *Droit administratif*, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduuretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 19 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel *“d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles”*. De verzoeker beroept zich tevens op een manifeste appreciatiefout.

De verzoeker betoogt dat hij reeds sedert 2008 in België verblijft en dat hij bij zijn aankomst op de luchthaven te Zaventem in het bezit was van een Belgische verblijfstitel geldig tot en met 31 oktober 2014 en zijn nationaal paspoort waarop de uitreisdatum duidelijk is aangebracht. De verzoeker stelt een recht op terugkeer te kunnen doen gelden krachtens artikel 19 van de vreemdelingenwet en benadrukt dat hem nooit een beslissing is betekend waarbij een einde wordt gesteld aan zijn verblijfsrecht. De verzoeker besluit dat de motieven van de bestreden beslissing niet pertinent zijn en dat eveneens artikel 19 van de vreemdelingenwet is geschonden nu hij wordt teruggedreven terwijl hij een recht op terugkeer kan doen gelden.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker, waar hij in de aanhef van het middel de schending aanvoert van het algemeen beginsel *“d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles”* doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht. Ook uit het gegeven dat de verzoeker zich beroept op een manifeste appreciatiefout en uit het concrete betoog ter ondersteuning van het middel, waarbij de verzoeker niet lijkt te betwisten dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk is gemotiveerd maar waarbij hij wel betwist dat de motieven die hem werden meegedeeld de bestreden beslissing in rechte en in feite kunnen verantwoorden, blijkt dat de verzoeker niet de formele motiveringsplicht maar de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert (cf. RvS 2 februari 2010, nr. 200.386).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden terugnrijvingsmaatregel steunt op de volgende, uitdrukkelijke motieven:

“(…) de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

C. Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1^o2^o) Betrokkene verklaart naar België te reizen om hier te studeren. Hij is in het bezit van een Marokkaans paspoort en een gesupprimeerd verblijfstitel. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum type D noch voor binnenkomst noch voor vestiging.”

Aldus blijkt dat de gemachtigde van oordeel is dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum noch een geldige machtiging tot verblijf. Hij preciseert dat de verzoeker in het bezit is van een gesupprimeerde verblijfstitel en dat hij niet in het bezit is van een geldig visum type D.

De verzoeker betwist niet dat hij bij zijn aankomst aan de grens niet in het bezit was van een geldig visum. Waar de verzoeker stelt dat hij in het bezit was van een verblijfskaart geldig tot 31 oktober 2014 terwijl hem nooit een beslissing werd betekend dat er een einde wordt gesteld aan zijn verblijfsrecht en

terwijl hij zijn recht op terugkeer kan doen gelden krachtens artikel 19 van de vreemdelingenwet, betwist de verzoeker - in tegenstelling tot hetgeen de verweerder in de nota met opmerkingen voorhoudt - echter wel dat hij niet in het bezit zou zijn geweest van een geldige machtiging tot verblijf.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn aankomst aan de grens in het bezit was van een geldig Marokkaans paspoort (17 juli 2013 - 17 juli 2018) en een Belgische verblijfstitel, met name een elektronische A-kaart (bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister - tijdelijk verblijf) geldig tot 31 oktober 2014. Het blijkt dat de grenscontroleambtenaar deze A-kaart heeft ingehouden en dat de verzoeker vervolgens in het bezit werd gesteld van een attest van afnemings (bijlage 37).

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dat verzoekers verblijfstitel gesupprimeerd is. Hoewel in de bestreden beslissing niet wordt gespecificeerd welke verblijfstitel werd gesupprimeerd, kan uit de stukken van het administratief dossier worden opgemaakt dat de gemachtigde doelt op de elektronische A-kaart waarmee de verzoeker zich aan de grens aanbod.

De Raad wijst er op dat wanneer, zoals te dezen, een verzoekende partij op gemotiveerde en onderbouwde wijze betwist dat een beslissing op juiste feitelijke en juridische motieven berust, het aan de overheid toekomt om via het administratief dossier het bestaan van de in haar beslissing vermelde motieven en de deugdelijkheid ervan aan te tonen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Een appreciatiebevoegdheid moet immers steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om te besluiten dat verzoekers verblijfstitel is gesupprimeerd (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Na een grondig onderzoek van het administratief dossier stelt de Raad vast dat er zich op het eerste gezicht geen enkel materieel element in het administratief dossier bevindt dat aantoonde dat verzoekers A-kaart, geldig tot 31 oktober 2014, werd gesupprimeerd. De verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de officiële gegevens van de gemeente. Dergelijke "*officiële gegevens van de gemeente*" betreffende enige ambtelijke schrapping uit het vreemdelingenregister dan wel betreffende enig supprimeren of annuleren van de A-kaart bevindt zich echter niet in het administratief dossier. De verweerder geeft voorts aan dat uit de gegevenshistoriek blijkt dat de verzoeker reeds op 4 april 2014 van ambtswege werd afgevoerd. Ook deze bewering vindt echter op het eerste gezicht geen steun in de stukken van het administratief dossier. Immers is hierin slechts één gegevenshistoriek terug te vinden, die echter werd opgesteld op 19 december 2011 en die dus geen enkele informatie omtrent 2014 bevat.

Het gegeven dat het administratief dossier geen materieel element bevat waaruit effectief kan blijken dat verzoekers A-kaart werd gesupprimeerd, dient te worden gelijkgesteld met de afwezigheid van deugdelijke materiële motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, zodat op het eerste gezicht de materiële motiveringsplicht is geschonden (RvS 29 januari 2014, nr. 226.252).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat op verzoekers nationaal paspoort, zoals hij in het verzoekschrift aangeeft, duidelijk een uitreisdatum werd aangebracht. Met name verliet de verzoeker het grondgebied op 25 december 2013. Deze vaststelling werd tevens uitdrukkelijk overgenomen in het verslag van de grenscontroleambtenaar van 12 september 2014, waarover de diensten van de verweerder beschikten. Het blijkt uit de stukken van het administratief dossier en het staat thans niet ter betwisting dat de verzoeker, wanneer hij op 25 december 2013 het land verliet, in het bezit was van een in België afgeleverde verblijfskaart (elektronische A-kaart) geldig tot 31 oktober 2014.

Artikel 19 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§ 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4. Zelfs indien de geldigheidsduur van de verblijfstitel uitgereikt in België verstreken is, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van :

1° de vreemdeling die houder is van een Belgische EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfstitel afgegeven door deze andere lidstaat op grond van de bovengenoemde Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid;

2° de vreemdeling die internationale bescherming geniet in het Rijk en de status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft verworven en ten aanzien van wie de bevoegde overheid van deze lidstaat een verwijderingsmaatregel heeft uitgevaardigd, wegens een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° ;

3° de vreemdeling die met toepassing van artikel 61/27 werd gemachtigd tot verblijf in het Rijk en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel werd genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie ten gevolge van een weigering van zijn verblijfsaanvraag op grond van de bepalingen van de Richtlijn 2009/50/EG van de Raad van 25 mei 2009 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van onderdanen van derde landen met het oog op een hooggekwalificeerde baan, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°.”

De voorwaarden om een herinschrijving in het vreemdelingenregister te bekommen en om het recht op terugkeer uit te oefenen, worden verduidelijkt in de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het vreemdelingenbesluit).

Zo bepaalt artikel 35 van het vreemdelingenbesluit het volgende:

“De verblijfs- of de vestigingsvergunning of enig ander Belgisch verblijfsdocument wordt ontnomen aan de vreemdeling aan wie kennis wordt gegeven van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied. Elke verblijfs- of vestigingsvergunning wordt ongeldig van zodra de houder langer dan twaalf maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij aan de verplichtingen bepaald in artikel 39 heeft voldaan.” (eigen onderlijning)

Artikel 39 van het vreemdelingenbesluit bepaalt wat volgt:

“§ 1.- De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 (§1) eerste lid van de wet, wil genieten, moet:

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

§ 2.- De vreemdeling die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3.- De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij: (...)

§ 4.- (...)

§ 5.- (...)

§ 6.- (...)

§ 7.- De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrappt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Nu de grenscontroleambtenaar heeft vastgesteld dat de verzoeker het Rijk verliet op 25 december 2013 en blijkt dat de verzoeker zich aan de grens aanbodde met een Belgische verblijfstitel (A-kaart) waarvan de geldigheidsduur op dat ogenblik nog niet was verstreken, miskent de gemachtigde op het eerste gezicht bijgevolg het recht op terugkeer voorzien in artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet. Minstens dient de gemachtigde dit recht op terugkeer te onderzoeken vooraleer aan de verzoeker de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd. Door geen acht te slaan op het recht op terugkeer schendt de gemachtigde op het eerste gezicht artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat artikel 19 van de vreemdelingenwet en het recht op terugkeer niet van toepassing is omdat de verzoeker ambtshalve werd geschrappt en de verblijfstitel werd gesupprimeerd, gaat hij er dan ook aan voorbij dat, wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfsvergunning het grondgebied verlaat - hetgeen *in casu* het geval is - hij gedurende een jaar recht op terugkeer heeft wanneer hij aan de desbetreffende voorwaarden voldoet, tenzij echter artikel 19, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet wordt toegepast en de toelating om het Rijk terug binnen te komen, wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij vaststelt dat de verzoeker de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet heeft nageleefd - *quod non in casu*. De Raad benadrukt voorts dat de ambtshalve schrapping door het gemeentebestuur krachtens artikel 39, § 7 van het vreemdelingenbesluit slechts het vermoeden impliceert dat de betrokkene het land heeft verlaten en dat ook uitdrukkelijk is voorzien in de mogelijkheid om het tegenbewijs te leveren.

Het middel is, in de aangegeven mate, ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet

en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoeker betoogt dat hij verplicht wordt terug te keren naar zijn land van herkomst, terwijl hij in de mogelijkheid moet gesteld worden om zijn recht op terugkeer te doen gelden en zich aan te bieden bij het gemeentebestuur om zijn toestand te regulariseren.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar het zonder meer duidelijk is dat er nooit enig onderzoek werd verricht naar verzoekers recht op terugkeer.

Ook aan de derde cumulatieve voorwaarde is zodoende voldaan.

3.5. De bovenstaande vaststellingen leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 september 2014 houdende de terugdrijving wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE